

Ἰσα ἐδῶ 'ς τὸν πλατὺ Γιαλὸ ποῦ λέτε. Ἦτανε νύχτα, κι' ἀπάνω κάτω δυὸ μίλια μακριὰ ἀπ' τὴ στερηά, ὁ καπετάνιος φωνάζει τοὺς ναῦτες, τοὺς πλερώνει, καὶ τοὺς προστάζει νὰ πάρουν τὴ βάρκα καὶ νὰ πᾶν ὅπου θένε! Οἱ ναῦτες βλέπουν ἕνας τὸν ἄλλον σαστισμένοι, κάνουν ν' ἀντισταθοῦν, τοῦ λένε πῶς θὰ τοὺς πάρῃ ὁ κόσμος γιὰ κλέφτες, μ' αὐτὸς ἀρπᾷ τὴν καραμπίνα του καὶ τοὺς δίνει νὰ καταλάβουν πῶς δὲν χωρατεύει. Παίρνουν τὸ λοιπὸν τὴ βάρκα καὶ πρυμνίζουνε κατὰ τὴν ἀερογιαλιά. Μὰ εἶχανε καὶ τὸ μάτι τοὺς πίσω, γιατί ξέρανε πῶς κᾶτι τρέχει μὲ τὸν καπετάνιο. Σὲ λιγάκι βλέπουν τὸ τρεχαντῆρι νᾶρχεται μ' ἀνοιχτὰ καὶ φουσκωμένα πανιά καταπάνω 'ς ἕνα βράχο, ἐκεῖ μισὸ μίλι ὄξω π' τὸν κάβο. Γυρνοῦνε τὴ βάρκα καὶ τραβοῦν ἴσια πρὸς τὸ βράχο. Ὡσοῦ νὰ πᾶνε, τὸ τρεχαντῆρι ἦταν ἀφόντο, κι' ὁ καπετάνιος μαζί του! Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἀνέθηκε μισοζώντανος, τὸν ἀρπαξε ἕνας τους, τὸν πῆραν 'ς τὴ βάρκα, καὶ τὸν βγάλανε 'ς τὴν ἀκροθαλασσιὰ! Ἡ ἀναπνοή του ξαναῆρτε, μὰ μήτε ἡ γνῶσί του, μήτε ἡ γλῶσσά του ξαναφάνηκε πιά.

Ἀφεντικό, τὰ ξέρεις ὅλα τώρα ἐπρόσθεσε ὁ Καπετάν Γιάννης μὲ βρεγμένα μάτια.

— Ἐκτὸς ἕνα πράμμα, τοῦ λέγω· πῶς δὲν τὸν ἐπήρατε πίσω;

— Ἐστάθηκε ἀδύνατο. Αὐτὸς πρέπει νὰ τᾶχε χαμένα πριχοῦ νὰ βουλιᾷ τὸ καίκι του. Σὰν τὸν γλυτώσανε καὶ τὸν φέραν ὄξω, τᾶχασε ὅλως διόλου. Γυρέφανε νὰ τὸν βάλουν 'ς ἕνα σπῖτι ὥσοῦ νᾶρτῃ κανέννας μας, μ' αὐτὸς δὲν τὸ κουνούσε ἀπ' ἐκεῖ κάτω. Σὰν ἦρτα καὶ τὸν ἡῶρα στρωμένο 'ς τὰ χαλίκια τοῦ γιαλοῦ καὶ τοῦλεγα νὰ πᾶμε πίσω, ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ μιλοῦσα σὲ πέτρα. Σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ καθὼς ποῦ κάνει τώρα, κι' ἀπ' τὰ μισὰ λόγια του κατάλαβα πῶς τὸ κακὸ δὲν εἶχε γιατρειά. Μιὰ μέρα τὸν ἔβαλα μὲ τὸ ζόρι 'ς ἕνα καίκι, κ' ἐπήδηξε 'ς τὸ γιαλὸ σὰν τὴν γάτα καὶ κολύμπησε ὄξω.

Ἐρχομαι τώρα δυὸ φορές τὸ χρόνο καὶ τὸν βλέπω. Τὸν βρίσκω κεῖ κάτω πρὸς τὸ κοιμητήριό τῆ νύχτα, γιατί ἂν καὶ τρελλός, δὲν θέλει νὰ ξέρῃ κανέννας τί του εἶμαι. Θέλει νὰ μένῃ ὁλότελα ἀγνώριστος ἐδῶ πέρα. Τοῦ φέρνω ροῦχα κάθε φορὰ ποῦρχομαι, κι' αὐτὸς τὰ κουρελλιᾷζει πρῶτα κ' ὕστερα τὰ φορεῖ. Εἶνε ὁ καϊμένος κι' αὐτὸς βουλιασμένο καράβι, ὁ νοῦς του ἐσταμάτησε σὰν τὸ τρεχαντῆρι τοῦ στὸν πάτο μὲ ὅλες τὲς σερμαγιές του. »

Τώρα τὰ χεῖλη τοῦ Καπετάν Γιάννη τρέμαν' ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Ἐνὰ κρασί, καπετάνιο, νὰ πᾶν ἡ πίκρες κάτω! Παληόκοσμος!

— Γειά σας, ἀφεντικό, καλὴ ἀντάμωσι! »!

Καὶ ἤπιε τὸ «ποδκράτο» μ' ἕνα πείσμα σὰν νὰ γύρευε νὰ πνίξῃ τὸν πόνο ποῦ τὸν βασάνιζε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γριπὸς ἔφευγε, καὶ εἶδα τὸν καπετάν Γιάννη νὰ κοματιᾷ ἕνα καπὸτο, καὶ νὰ μουρμουρίζῃ ἀκατανόητες λέξεις κυττάζοντας πρὸς τὴ θάλασσα.

ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΟΛΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Καθόσον ὁ σταθμὸς ἐπληροῦτο ὑπὸ τοῦ πλήθους ἡ διόδος καθίστατο δυσχερεστέρα. Αἱ ἀμαξαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀδιακόπως· ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τρέχῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς θύρας εἰς τὴν ἄλλην. Τότε ἐξῆλθε σκεπτόμενος ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ μένῃ ἔξω διὰ νὰ ἴδῃ κάλλιον, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πλέον ἐντὸς τῆς χυδαίας τὴν ὄψιν καὶ πνιγερὰν ἐχούσης ἀτμοσφαίραν αἰθούσης ἐκείνης, τὴν ἀγωνίαν ἣτις ἤρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ.

Ὁ Σεπτέμβριος ἦτο περὶ τὰ τέλη του, ἐπεκράτει δὲ καιρὸς θερμὸς καὶ ὑγρὸς. Ἐπεπλανᾶτο εἰς τὸν ἀέρα ἐλαφρὰ ὁμίχλη, ἀναμέσον τῆς ὁποίας οἱ φανοὶ τῶν ἀμαξῶν ἐφαίνοντο θολοὶ κάτω εἰς τὴν μεγάλην κατωφερῇ λεωφόρον. Καθεὶς φθάνων ἐφαίνετο λέγων: «Ἐγὼ εἶμαι... ἰδοὺ με!» Ἡ Σιδωνία ὅμως δὲν ἐφαίνετο ποτὲ κατερχομένη, τὴν δὲ ἀμαξάν ἦν παρητήρει μακρόθεν ἐρχομένην μὲ τὴν καρδίαν πᾶλλουσαν ἐξ ἐλπίδος, τὴν ἔβλεπεν ἐπιστρέφουσαν εἰς Παρισίους χυδαίως ἐλαφρὰν καὶ κενήν.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως προσήγγιζεν. Παρητήρησεν εἰς τὸ ὥρολόγιον καὶ εἶδεν ὅτι ὑπελείπετο μόνον ἕν τέταρτον τῆς ὥρας. Τὸ τοιοῦτο τὸν κατεπτόησεν, ἀλλ' ἦδη ὁ κώδων τῆς ἀνοιχθείσης θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων τὸν ἐκάλει. Ἐδραμε καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ μακρᾷ σειρᾷ.

— Δύο εἰσιτήρια πρώτης θέσεως διὰ Μασσαλίαν! εἶπεν.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο καὶ τοῦτο ἑναρξὺς κατοχῆς.

Μεταξὺ τῶν καταφόρτων ἐκ δεμάτων ἀμαξίων καὶ τῶν συνωθυμένων καθυστερούντων ἐπιβατῶν βαδίζων ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρώτην τῆς ἐπισκοπήσεώς του θέσιν. Οἱ ἡνίοχοι ἐκραύγαζον αὐτῷ: «ἐμπρός!...» Ἰστατο ἐγγὺς τῶν τροχῶν καὶ τῶν ἵππων, μὲ τὴν ἀκοὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἐκ τοῦ θορύβου, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως διεσταλμένους. Δὲν ἀπέμενον εἰμὴ πέντε λεπτά. Ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως

Οἱ ἐπιβάται εἰσώρμων μετὰ σπουδῆς εἰς τὰς ἐσωτερικὰς αἰθούσας. Οἱ σάκκοι ἐκυλίντο ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν. Χονδρὰ δέματα περιβαλλόμενα δι' ὀθόνης, ὁδοιπορικοὶ σάκκοι δερμάτινοι μὲ ὀρειχαλκίους ἡλους, μικροὶ μάρσιπποι τῶν ταξιθευόντων ἐμποροῦπαλλήλων, κάνιστρα παντοίων σχημάτων καὶ παντὸς μεγέθους εἰσῆγοντο ἐξαφανιζόμενα διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, σειόμενα, ταλαντευόμενα μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς.

Τέλος ἐκείνη ἐπεφάνη...

Ναί, ἰδοὺ αὕτη! Αὕτη εἶνε βεβαίως, μία γυνὴ μελανείμων λεπτοφυῆς, ὑψηλὴ, συνοδευομένη ὑπὸ ἐτέρας γυναικὸς μικροτέρας τὸ ἀνάστημα, ἥτις ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἡ κυρία Δόβσων. Ἀλλ' εὐθύς μετὰ τὸ δεῦτερον βλέμμα ἡ πλάνη διετρεβάσθη. Ἦτο νεαρὰ γυνὴ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν Σιδωνίαν, κομψή, ὡς αὕτη, Παρισινή, μὲ φυσιογνωμίαν φαιδράν. Ἀνὴρ τις νέος ἐπίσης σπύσας ἠνώθη μετ' αὐτῆς. Ἦσαν πιθανώτατα νέονυμοι ταξιθευόντες· ἡ μήτηρ τοὺς συνῴδευσε καὶ μέχρι τοῦ βαγονίου ἔνθα ἐτοποθετήθησαν. Διήλθον πρὸ τοῦ Φράντζ ἀποπνέοντες τὴν εὐδαιμονίαν ὑφ' ἧς παρεφέροντο. Μετ' αἰσθήματος ὀργῆς καὶ φθόνου τοὺς εἶδεν ὑπερβάντας τὴν θύραν τοῦ βαγονίου, στηριζομένους ἐπ' ἀλλήλων, συνηνωμένους στενῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων.

Ἐφαίνετο αὐτῷ ὅτι τὸν ἐκλεπτεν, ὅτι τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο κατελάμβανεν ἐν τῇ ἀμαξοστοιχείᾳ τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ τῆς Σιδωνίας...

Ἰδοὺ ἐπέστη νῦν ἡ ὑστάτη ταραχώδης στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως· ἤχεϊ ὁ τελευταῖος κτύπος τοῦ κώδωνος, ὁ ἄτμος βράζει μεθ' ὑποκόφου κρότου, μετ' αὐτοῦ δὲ συνενούται ὁ κρότος τῶν κατεσπυσμένων βημάτων τῶν βραδυνόντων, καὶ ὁ πάταγος τῶν θυρῶν καὶ τῶν ἀπερχομένων βαρέων λεωφορείων. Καὶ ἡ Σιδωνία ἐν τούτοις δὲν ἔρχεται! Ὁ Φράντζ ἐξακολουθεῖ ν' ἀναμένῃ. Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν μία χεὶρ ἀποτίθεται ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Θεέ!

Στρέφεται καὶ βλέπει τὴν χονδρὰν κεφαλὴν τοῦ κ. Γαρδινῶ περιβαλλομένην ὑπὸ ὁδοιπορικοῦ πύλου μὲ παρωτίδας.

— Δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε ὁ κ. Ρίςλερ! λέγει. Ἀναχωρεῖτε λοιπὸν μὲ τὸ κατευθεῖαν τῆς Μασσαλίας, καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀλλὰ δὲν πηγαίνω μακράν.

Καὶ ἐξηγεῖ εἰς τὸν Φράντζ ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασε τὴν ἀμαξοστοιχείαν τῆς Ὁρλεάνης προσπαθεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σαβινὺ διὰ τῆς γραμμῆς τῆς Λυῶνος. Εἶτα λαλεῖ περὶ τοῦ πρεσβυτέρου Ρίςλερ καὶ περὶ τοῦ ἐργαστασίου.

— Φαίνεται ὅτι δὲν πηγαίνουν καλὰ αἱ δουλειαὶ του ἐδῶ καὶ ὀλίγον καιρὸν, λέγει... Ἐξηγώθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν τοῦ

Βοναρδέλ... Ἀ! οἱ νέοι μας πρέπει νὰ προσέχουν!... Ὅπως πηγαίνουν καὶ αὐτοὶ ἤμπορεῖ νὰ πάθουν ὅ,τι ἔπαθε καὶ ὁ Βοναρδέλ... Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖς... μοῦ φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον τῶν εἰσιτηρίων. Καλὴν ἐντάμωσιν!

Ὁ Φράντζ μόλις ἀντελήφθη τῶν λόγων του. Ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἡ κατάρρευσις σύμπαντος τοῦ κόσμου οὐδεμίαν εἶχε δι' αὐτὸν σημασίαν. Περιμένει... περιμένει!...

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ θυρὶς τῶν εἰσιτηρίων αἰφνης κλείεται ὡς τελευταῖος φραγμὸς κατὰ τῆς ἰσχυρογνώμονος ἐλπίδος του Ὁ σταθμὸς ἐκενώθη ἐκ νέου. Ὁ θόρυβος μετετοπίσθη, μετηνέχθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· αἰφνης ἰσχυρὸς συριγμὸς ἀντηχῶν φθάνει μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ ἔραστοῦ ὡς εἰρωνικὸς ἀποχαιρετισμὸς.

Ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς δεκάτης ἀνεχώρησεν.

Προσπαθεῖ νὰ μείνῃ ἀτάραχος καὶ νὰ σκεφθῇ λογικῶς. Προδῆλως δὲν θὰ ἐπρόφθασε τὴν ἀμαξοστοιχείαν τῆς Ἀνιέρης· γινώσκουσα ὅτι τὴν ἀναμένει θὰ ἔλθῃ, ἀδιάφορον κατὰ ποῖαν ὥραν τῆς νυκτός. Ἀς ἀναμείνωμεν ἀκόμη! ἡ αἴθουσα εἰς τοῦτο εἶνε προωρισμένη.

Κάθεται ὁ δυστυχὴς ἐπὶ τινος θρανίου. Ἐκλείσαν ἤδη τὰς εὐρείας ὑαλοφράκτους θύρας ἐφ' ὧν ἡ σκοτία ἐπικολλάται μὲ στιλπνότητα βερνικωμένου χαρτίου. Ἡ βιβλιοπῶλις τοῦ σταθμοῦ σχεδὸν ἀποκοιμημένη καταγίνεται εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐμπορεύματός της. Ὁ νέος βλέπει μηχανικῶς τὰς σειρὰς τῶν ποικιλοχρῶν τόμεων, πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην τῶν σιδηροδρόμων, ἧς τοὺς τίτλους ἀπεστήθισεν ἤδη πρὸ τεσσάρων ὥρῶν ἄφ' οὗτο εὐρίσκειτο ἐκεῖ.

Βιβλία τινὰ ἐξ αὐτῶν τ' ἀναγνωρίζει διότι τ' ἀνέγνωσεν ἐν Ἰσμαηλίᾳ ὑπὸ τὴν σκηνὴν του ἡ ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ ἐπαναγαγόντος αὐτὸν ἐκ Σουέζ, τὰ κοινὰ δ' ἐκεῖνα καὶ ἀσήμαντα μυθιστορήματα διασώζουσιν ἕκτοτε δι' αὐτὸν ἄρωμά τι θαλάσσιον ἢ ἐξωτικόν. Μετ' ὀλίγον ὁμως ἡ βιβλιοπῶλις κλείει τὸ μικρὸν της ἐμπορικόν· ἐκλείπει πλέον καὶ αὐτὸς ὁ πόρος ὅπως ἐξαπατᾷ τὴν κόπωσιν καὶ τὸν πυρετὸν του. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀθυρματοπωλεῖον ἀποσύρει τὸν ἐκτεθειμένον θυσκαυρὸν του ἐντὸς τοῦ ἔρκους τῶν σανίδων· αἱ συρίκτραι, τὰ μικρὰ ἀμάξια, τ' ἀγχεῖα τοῦ ποτίσματος, τὰ πτύα, τὰ δίκρανα, πάντα τὰ μικροσκοπικὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἀγροτικοῦ βίου τῶν μικρῶν Παρισινῶν ἐξηφανίσθησαν ἐν μιᾷ στιγμή. Ἡ ἔμπορος, γυνὴ ἀσθενική, μελαγχολικὴ τὸ ἦθος, περιτυλίσσεται παλαιὸν μανδύαν καὶ ἀπέρχεται κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὴν μικράν της φορητὴν θερμάστραν.

Πάντες αὐτοὶ ἐπαράτωσαν τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας, ὅπερ παρέτειναν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς μὲ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῆς

πόλεως τῶν Παρισίων, ἥτις σβύνει τοὺς φανούς της, μόνον ἄμα ὡς φανή ἡ ἡμέρα.

Ἡ ιδέα αὕτη τῆς παρατεταμένης ἀγρυπνίας τὸν κάμνει νὰ ἐνθυμηθῇ δωμάτιόν τι ἄρκετὰ γνωστὸν εἰς αὐτόν, ἐνθα ἡ λυχνία φωτίζει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν τράπεζαν κατὰφορτον ἐκ κολιθρίων καὶ ἐντόμων στιλπνῶν· πλὴν ἡ ὀπτασία αὕτη παρέρχεται ταχέως διὰ τοῦ πνεύματος του καὶ ἀπόλλυται ἐντὸς τοῦ χάους τῶν ἀσυναρτήτων λογισμῶν, οὓς γεννᾷ ἐν αὐτῷ ἡ ἐκ τῆς προσδοκίας παραφροσύνη.

Αἰφνης συναισθάνεται ὅτι θνήσκει τῆς διψῆς. Τὸ καφενεῖον τοῦ σταθμοῦ εἶνε ἀκόμη ἀνοικτόν· εἰσέρχεται εἰς αὐτό. Οἱ ὑπνέται τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας κοιμῶνται ἐπὶ τῶν θρανίων. Τὸ πᾶν εἶνε ὕγρον ἐκ τῶν ἀποπλυμάτων τῶν ποτηρίων. Βραδύνουσι πολὺ ἕως νὰ τοῦ φέρωσι τὸ ζητηθέν· εἶτα καθ' ἣν στιγμὴν πίνει, ἡ ιδέα ὅτι ἡ Σιδωνία ἴσως ἦλθε κατὰ τὴν ἀπουσίαν καὶ τὸν ἀναζητεῖ εἰς τὴν αἵθουσαν τὸν κάμνει νὰ ἐγερθῇ διὰ μιᾶς καὶ ν' ἀπέλθῃ ὡς παράφρων ἀφίνων τὸ ποτήριόν του πλῆρες καὶ τὸ νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν θὰ ἔλθῃ.

Τὸ συναισθάνεται.

Τὸ βῆμά του ὅπερ ἀντηχεῖ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς πρὸ τοῦ σταθμοῦ ἀναβάθρας τὸν ἐνοχλεῖ ὡς νὰ ὑπενεθύμιζεν αὐτῷ πεισμόνως τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἀποτυχίαν του.

Τί λοιπὸν συνέβη; Τίς ἄρα γε τὴν ἀνεχαίτισεν; Ἡσθένησεν ἢ μὴ ἥσθάνθη ἐκ τῶν προτέρων τύψιν συνειδότος διὰ τὸ παράπτωμά της; Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τὸν προειδοποιεῖ, θὰ ἐπεμπε πρὸς αὐτόν τὴν κυρίαν Δόβσων. Μήπως ὁ Ρίσελρ εὔρε τὴν ἐπιστολήν του; Ἦτο τόσον τρελλή· τόσον ἀπερίσκεπτος!..

Ἐνῷ δὲ ἡσχολεῖτο περὶ τὰς τοιαύτας εἰκασίας, ἡ ὥρα προῇκει. Ἡδὴ αἱ κορυφαὶ τῶν κτιρίων τοῦ Μαζζά βεδυθισμένοι τέως ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐλευκαίνοντο καὶ καθίσταντο εὐκρινεῖς. Τί νὰ πράξῃ; Ὡφειλε νὰ μεταβῇ εἰς Ἀνιέρην ἀμέσως, νὰ προσπαθῇ νὰ μάθῃ, νὰ πληροφορηθῇ. Ἐπεθύμει νὰ εὕρισκετο εἰ δυνατόν ἐκεῖ ἀμέσως.

Εὐθὺς ὡς τὸ ἀπεφάσισε κατῆλθε τὴν κατωφέρειαν τοῦ σταθμοῦ διὰ βήματος ταχέως, συναντῶν καθ' ὁδὸν στρατιώτας φορτωμένους τὸν σάκκον των, πτωχοὺς ἀνθρώπους ἐρχομένους χάριν τῆς πρωῒνης ἀμαξοστοιχίας, ἥτις εἶνε ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀτυχῶν, τῶν ἐγειρομένων λίαν πρωῒ.

Διῆλθε διὰ τῶν Παρισίων κατὰ τὸ λυκαυγές· ἡ πόλις εἶχεν ὄψιν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μελαγχολικὴν καὶ ριγηλὴν. Ὁ φανὸς τῶν ἀστυνομικῶν σταθμῶν ἔριπτε κατ' ἀποστάσεις τὴν ἐρυθράν του λάμπιν οἱ δὲ κλητῆρες ἐβημάτιζον ἀνά δύο, σταματῶντες εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν

καὶ ἐξερευνῶντες τὴν σκοτίαν δι' ἐνὸς βλέμματος.

Ἐμπροσθεν ἐνὸς τῶν σταθμῶν αὐτῶν εἶδε πλῆθος συνηγμένον, συγκείμενον ἐκ ρακοσυλλεκτῶν καὶ γυναικῶν ἐκ τῶν περιχώρων. Ἀναμφιβόλως διεξήγετο ἡ λύσις νυκτερινοῦ τινος δράματος ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ ἀστυνομοῦ. Ἄ!.. ἂν ὁ Φράντζ ἐγίνωσκεν ὁποῖον ἦτο τὸ δῶμα αὐτό!.. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ τι καὶ παρατήρησε μακρόθεν τὴν συνάθροισιν μετ' ἀδιαφορίας.

Πλὴν ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀσχημαίαι, ἡ ἡὼς ἡ ἐγειρομένη ἐπὶ τῶν Παρισίων μετὰ κεκημηκυῶν ὤχρων λάμψεων, οἱ φανοὶ οἱ πνευστιῶντες παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα ὡς δᾶδες κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρὸ τοῦ νεκροῦ ἀγρυπνίας, ἡ κόπωση ἡ προερχομένη ἐκ τῆς ιδίας αὐτοῦ ἀγρυπνίας τὸν περιέβαλλον διὰ βαθείας μελαγχολίας.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς Ἀνιέρην μετὰ δύο ἢ τριῶν ὥρῶν πορείαν ἐνόμισε σχεδὸν ὅτι ἀνένηφεν ἐξ ὀνείρου.

Ὁ ἀνατέλλων ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δοξῇ ἡλιος κατηγλαίβε τὴν πεδιάδα καὶ τὸν ποταμόν. Ἡ γέφυρα, αἱ οἰκίαι, ἡ παρόχθιος ὁδός, τὰ πάντα ἐκέκτηντο τὴν πρωῒνήν· ἐκείνην καθαριότητα ἥτις ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν ἡμέρας ὅλως νέας, καινούργοις οὕτως εἰπεῖν, ἐξερχομένης στιλπνῆς καὶ μεδιώσης ἐκ τοῦ πυκνοῦ ζόφου τῆς νυκτός. Μακρόθεν διέκρινε τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐν ἣ οἱ κατοικοῦντες εἶχον ἤδη ἐξυπνήσει, μετὰ ἀνθοδοχεῖα παρὰ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα. Περιπλανήθη ἐπὶ τινὰ ὥραν μὴ τολμῶν νὰ εἰσέλθῃ.

Αἰφνης κάποιος τὸν ἐφώναζεν ἀπὸ τῆς ὄχθης.

— Μπα!.. ὁ κύριος Φράντζ!.. Πολὺ ἐνωρίς ἦλθετε σήμερον.

Ἦτο ὁ ἡνίοχος τῆς Σιδωνίας ὅστις ὠδήγει τοὺς ἵππους ὅπως τοὺς λούσῃ εἰς τὸν ποταμόν.

— Εἶνε τίποτε νέον εἰς τὸ σπῆτι;.. ἠρώτησεν αὐτὸν τρέμων ὁ Φράντζ.

— Τίποτε, κύριε Φράντζ.

— Μέσα εἶνε ὁ ἀδελφός μου;

— Ὁχι, ὁ κύριος ἐκοιμήθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

— Μήπως εἶνε ἀσθενὴς κανεὶς;

— Ὁχι, κύριε Φράντζ, δὲν γνωρίζω νὰ εἶνε κανεὶς ἀσθενής.

Καὶ οἱ ἵπποι εἰσῆλθον μέχρι τοῦ στήθους εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐπάφλασεν ἀφροσκαπές.

Τότε ὁ Φράντζ ἀπεφάσισε νὰ κρούσῃ τὴν μικρὰν θύραν.

Ἐκαθάριζον τὰς ἀτραποὺς τοῦ κήπου. Τύρβη τις ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν, μολοντί δὲ ἦτο λίαν πρωῒνῃ ἡ ὥρα ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Σιδωνίας διαυγῇ καὶ ἡχηράν, ὡς ἔσμα πτηνοῦ ἐντὸς τῶν ἀντικρινῶν ροδῶνων.

Ἡ Σιδωνία ὠμίλει μετὰ ζωηρότητος.

Ὁ Φράντζ λίαν συγκεκινημένος ἐπλησίασεν ὅπως ἀκροασθῇ.

— "Ὅχι, δὲν χρειάζεται κρέμα, ἔλεγεν... Φθά-
νει νὰ εἶνε πρὸ πάντων καλὰ κρυσταλλωμένον
καὶ ἑτοιμον εἰς τὰς ἐπτά ὥρας... Ἀ!... καὶ
διὰ ἐντράδα τώρα τί θὰ ἔχωμεν;.. ἄς ἴδωμεν...

Συνδισκίετο σοβαρῶς μετὰ τῆς ὑπηρε-
τρίας της διὰ τὸ περιβόητον γεῦμα τῆς ἐπαύ-
ριον. Ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ ἀνδραδέλφου
της οὐδαμῶς τὴν ἠνώχλησεν.

— "Α! καλημέρα Φράντζ, εἶπεν αὐτῷ ἡσύ-
χω. Τώρα ἀμέσως ἔρχομαι. Ἐχομεν αὔριον
προσκεκλημένους, μερικοὺς πελάτας τοῦ κατα-
στήματος. Εἶνε γεῦμα δι' ἐμπορικοὺς σκοποὺς...
Μοῦ ἐπιτρέπεις μίαν στιγμὴν, αἱ;

Θαλερά, μειδιῶσα, περιβεβλημένη τὴν μα-
κράν λευκὴν οἰκιακὴν ἐσθῆτά της καὶ φοροῦσα
εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν μικρὸν ἐκ τριχάπτων κε-
κρύφαλον ἐξηκολούθησε νὰ καταρτίζῃ τὸν κα-
τάλογον τῶν φαγητῶν, ἀναπνέουσα τὸν ἀνε-
ρχόμενον ἐκ τοῦ λειμῶνος καὶ τοῦ ποταμοῦ δρο-
σερὸν ἀέρα. Ἐπὶ τῆς ἀναπαυμένης μορφῆς
της οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐφαίνετο ἵχνος θλίψεως
ἢ ἀνησυχίας. Τὸ λεῖον μέτωπόν της, ἡ θελκτικὴ
ἐκπληξίς τοῦ βλέμματός της ἡ πόσον συντελοῦ-
σα εἰς τὴν συντήρησιν τῆς ἑαυτῆς νεότητος, τὰ
ἡμίλειστα ῥόδινα χεῖλη της ἀπετέλουν παράδο-
ξον ἀντίθεσιν μετὰ τὴν μορφήν τοῦ ἐραστοῦ, ἡλλοιω-
μένην ἐξ ὁλοκλήρου νυκτὸς ἀγωνίας καὶ κόπου.

Ἐπὶ ἐν μακρὸν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Φράντζ
καθήμενος εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης ἤκουσε
παρερχόμενα κατὰ τὴν συνήθη αὐτῶν τάξιν
ὅλα τὰ ἐδέσματα, ἐξ ὧν κατὰ κανόνα ἀποτε-
λεῖται γεῦμα πρκατιθέμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐπό-
ρων ἀστῶν, ἀπὸ τὰ μικρὰ θερμὰ πλακοῦντια
μέχρι τῶν ῥοδακίνων τοῦ Μοντρέιλ. Οὐδ' ἐπι-
δορπίου τινὸς ἐφέισθη ἡ οἰκοδόποινα.

Τέλος, ὅτε ἔμειναν μόνον καὶ ἡδυνήθη νὰ
λαλήσῃ:

— Δὲν ἔλαβες λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν μου; τὴν
ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου,

— Βέβαια τὴν ἔλαβα.

Καὶ ἡγέρθη ὅπως διευθετήσῃ πρὸ τοῦ κατό-
πτρου βοστρύχους τινὰς τῆς κόμης της ἀνα-
μιχθέντας μετὰ τῶν παρὰ τὴν κεφαλὴν της
κυμαινόμενων ταινιῶν, ἐξηκολούθησε δὲ ἐν ᾧ
κατωπτρίζετο:

— Βεβαίως τὴν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου...
Ἐχάρην μάλιστα εἰς ἄκρον διότι τὴν ἔλαβα...
Καὶ τώρα ἂν σοῦ ἔλθῃ ὁρεξίς νὰ κάμῃς πρὸς
τὸν ἀδελφόν σου τὰς γελοίας καταγγελίας διὰ
τῶν ὁποίων μὲ ἠπείλεις, θὰ τοῦ ἀποδείξω εὐ-
κόλως ὅτι τὸ πείσμα ἀθεμίτου ἔρωτος, τὸν ὁποῖον
ἐγὼ ἀπέκρουσα ὡς ἔπρεπεν, εἶνε ἡ μόνη ἀφορμὴ
τῶν ψευδῶν αὐτῶν καταγγελιῶν. Ἐχε το ὑπ'
ὄψιν σου, φίλτατέ μου καὶ... καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἀγαλλιῶσα ὡς ἡθοποῖος ἥτις ἀπήγγειλε μα-
κράν τινὰ καὶ προξενούσαν αἰσθήσιν εἰς τὸ ἀ-
κροατήριον περικοπήν, διήλθε πρὸ αὐτοῦ καὶ
ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης, μειδιῶσα, μὲ τὸ χεῖλος
ἀνασεσυρμένον, θριαμβεύουσα, οὐδόλως ὀργι-
σμένη.

Καὶ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐφόνευσεν!

Ε'.

Ἐν «διὰφορον».

Τὴν προτεραιάν τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέ-
ρας, ὀλίγας στιγμὰς ὕστερον ἀφοῦ ὁ Φράντζ
κατέλιπε λαθραίως τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Μπράκ δωμά-
τιόν του, ὁ ἑνδοξος Δελομπέλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν
κατοικίαν του σφόδρα τεταραγμένος μετὰ τὴν στά-
σιν ἐκείνην τὴν κεκηρυκίαν καὶ ἀπογοητευμένην
τὴν ἀντέτασσε πάντοτε εἰς ὅλα τὰ δυσάρεστα
δι' αὐτὸν γεγονότα.

— Ὡ Θεέ μου!... Τί ἔχεις, ἄνδρα μου; ἠρώ-
τησεν ἀμέσως ἡ κυρία Δελομπέλ, ἥτις ἀκόμη
δὲν εἶχεν ἀηδιάσει ἐκ τῆς ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἤδη
διαρκούσης ὑπερβολικῆς καὶ δραματικῆς ἐκείνης
ὑποκρίσεως τοῦ συζύγου της.

Πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ὁ πρῶν ἡθοποῖος, ὅστις
πάντοτε ἐφρόντιζεν ὅπως προηγήται καὶ τῶν
ἐλαχίστων τῶν λόγων του ἐκφρασίς τις τῆς φυ-
σιογνωμίας ἣν ἔμαθεν ἄλλοτε διὰ τὴν σκηνήν,
κατεβίβασε τὰ χεῖλη εἰς σημεῖον ἀηδίας καὶ
δυσχερεσκείας ὡς νὰ εἶχε μόλις καταπῆν ἀντί-
κειμένον τι πικρότατον.

— Τί ἔχω; εἶπεν αὐτοὶ οἱ Ρίσελρ εἶνε ἀναμ-
φιβόλως ἀχάριστοι ἢ ἐγωῖσται, βεβαιότατα δὲ
ἄνθρωποι πολὺ κακὰ ἀνατετραμμένοι. Εἰξεύρετε
τί ἔμαθα κάτω ἀπὸ τὸν θυρωρόν, ὅστις μ' ἐκύτ-
ταξε μετὰ τὴν ἄκρην τοῦ ματιοῦ του καὶ μ' ἐπε-
ρίπαιζεν; "Ὅτι ὁ Φράντζ Ρίσελρ ἀνεχώρησεν.
Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι πρὸ ὀλίγου καὶ ἀπὸ τοὺς
Παρισίους ἴσως κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν χωρὶς καὶ
νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ σφίξῃ τὸ χεῖρ καὶ νὰ μεῦχα-
ριστήσῃ διὰ τὴν ὑποδοχὴν ὅπου τοῦ ἔκαμα ἐδῶ...
Πῶς τὸ εὐρίσκετε αὐτό; Διότι οὔτε σὰς, πι-
στεύω ὅτι ἀπεχαίρετισεν, αἱ; Καὶ ἐν τοσούτῳ
τώρα ἔνα μῆνα ἐδῶ μέσα εὐρίσκεται ἀκατά-
πικυστα.

Ἡ κυρία Δελομπέλ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλη-
ξεως καὶ ἀληθοῦς λύπης. Ἡ Ποθητὴ ἀπεναν-
τίς οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδὲ κίνημά τι ἔκαμεν.
Ἐμεινεν ὡς πάντοτε παγερά. Τὸ ὀρειχθάλκινον
σύρμα ὅπερ περιέστρεφεν οὐδ' ἐσταμάτησε καὶ
μεταξὺ τῶν εὐκινήτων δακτύλων της.

— Ἐχε φίλους λοιπὸν! ἐξηκολούθει ὁ ἑνδο-
ξος Δελομπέλ. Ὅριστε! τί τοῦ ἔκαμα τώρα
αὐτουνοῦ;

Μία τῶν ἀξιώσεών τοῦ ἦτο ὅτι κατεδιώκετο
ὑπὸ τοῦ μίσους ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἀπετέλει
καὶ τοῦτο μέρος τῆς ἐν τῷ βίῳ ἐπιτετηδευμένης
στάσεως τοῦ Ἐσταυρωμένου ἐκείνου τῆς τέχνης.

Ἡρέμα, διὰ λόγων φιλοστόργων, σχεδὸν μητρικῶν—διότι ὑπάρχει πάντοτε αἰσθημά τι μητρότητας ἐν τῇ ἐπιεικεί καὶ μακροθύμῳ στοργῇ, ἣν ἐμπνέουσιν αὐτὰ τὰ μεγάλα παιδιὰ—ἡ κυρία Δελομπέλ ἐπαρηγόρησε τὸν σύζυγόν της, τὸν ἐθώπευσε, προσέθηκε λίχνευμά τι εἰς τὸ γεῦμα. Ἐνδομύχως ὁ ταλαίπωρος Δελομπέλ ἐλυπεῖτο πραγματικῶς, καθότι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φράντζ ἡ θέσις τοῦ αἰωνίου ἀμφοτέρωνος, τὴν ὁποῖαν κατεῖχεν ἄλλοτε ὁ πρεσβύτερος Ρίσερ ἀπέμενε ἐκ νέου κενή, καὶ ὁ ἥθοποιος ἀνελογίζετο τὴν μέλλουσαν στέρησιν τῶσων ἡδονῶν του.

Καὶ ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἐγωιστικὴν αὐτὴν καὶ κατ' ἐπιφάνειαν θλίψιν ὑπῆρχεν ἐτέρα θλίψις ἀληθής, ἄπειρος, ἡ θλίψις ἡ φονικὴ, ἣν ἡ τυφλώτουσα ἐκείνη μήτηρ δὲν ἐβλεπεν... Δὲν βλέπεις λοιπὸν τὴν θυγατέρα σου, ἀθλίᾳ γυνὴ; Παρατήρησε τὴν διαφανῆ ὠρότητα, τοὺς ἄνευ δακρύων ὀφθαλμούς τοὺς λάμποντας ἀπλανῶς ὡς νὰ συνεκέντρουν τὸν λογισμὸν καὶ τὸ βλέμμα των ἐπὶ ἀντικείμενον ὁρατοῦ εἰς αὐτοὺς μόνον. Ἐπιχείρησε ν' ἀνοιχθῇ ἡ πάσχουσα ἐκείνη κεκλεισμένη καρδιά! Ἐρώτησε τὸ τέκνον σου. Κάμε τὴν νὰ ὁμιλήσῃ, κάμε τὴν νὰ κλάυσῃ πρὸ πάντων ὅπως τὴν ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τοῦ καταπιέζοντος αὐτὴν βάρους, ὅπως οἱ θολωθέντες ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμοὶ της μὴ βλέπωσι πλέον ἀπλανῶς εἰς τὸ κενὸν τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἄγνωστον ἀντικείμενον εἰς ὃ προσηλοῦνται μετ' ἀπελπισίας.

Φεῦ!....

Ὑπάρχουσι γυναῖκες ἐν αἷς ἡ σύζυγος ἐκμηδενίζεται ἀπέναντι τῆς μητρός. Ἐν αὐτῇ ὁμως ἀπειραντίας ἡ μήτηρ ἐξεμηδενίζεται ἀπέναντι τῆς συζύγου. Ἐρεῖα τοῦ θεοῦ Δελομπέλ, ἀπησχολημένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν λατρείαν τοῦ εἰδώλου της, ἐφκντάζετο ὅτι καὶ ἡ θυγάτηρ της ἐγεννήθη ὅπως ἀφιερωθῇ εἰς τὴν αὐτὴν λατρείαν, ὅπως γονυπετῇ πρὸ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ. Ἀμφοτέραι ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ, νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ μεγάλου ἀνδρός, νὰ παρηγορῶσι τὴν παρὰ γυναικὸς ἐκείνης μεγαλοφυΐαν του. Πάντα τὰ λοιπὰ δὲν ὑπῆρχον δι' αὐτήν. Οὐδέποτε ἡ κυρία Δελομπέλ εἶχε παρατηρήσει τὸ αἰφνίδιον ἐρύθημα τῆς Ποθητῆς ἅμα ὡς ὁ Φράντζ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, πάντας ἐκείνους τοὺς ἐλιγμούς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ δι' ὧν ἡ ἐρώσα νεάνις προσεπάθει νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ ὅπωςδῆποτε, ν' ἀναφέρηται τὸ ὄνομά του εἰς πᾶν θέμα τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας συνδιαλέξεων των, τοῦτο δὲ πρὸ ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπομακρυσμένου καιροῦ ὅτε ὁ Φράντζ ἐπορεύετο καθ' ἐκάστην εἰς τὴν Κεντρικὴν Σχολὴν τὴν ὥραν καθ' ἣν αἱ δύο γυναῖκες ἀνῆπτον τὴν λυχνίαν των

λίαν πρῶτ' ὅπως ἀρχίσωσι τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν των. Οὐδέποτε εἶχεν ἐξετάσῃ τὰς μακρὰς ἐκείνας περιόδους τῆς σιγῆς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκουσίως βυθίζεται ἡ εὐελπις καὶ εὐδαίμων νεότης ὁμοῦ μὲ τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος, ἂν ποτε δὲ ἐνοχλουμένη ἐκ τῆς ἀφωνίας τῆς Ποθητῆς ἠρώτα αὐτήν; «Τί ἔχεις;» ἤρκει ν' ἀπαντήσῃ ἡ νεάνις: «Δὲν ἔχω τίποτε» ὅπως ὁ πρὸς στιγμὴν παρεκκλίνας λογισμὸς τῆς μητρός ἐπανεῖλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν εὐνοουμένην αὐτοῦ ἀσχολίαν.

Τοιοιουτοτρόπως ἡ γυνὴ αὐτὴ ἡ γινώσκουσα κατὰ βάθος τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της, ἡ μαντεύουσα τί ἐνεκρύπτετο εἰς ἐκάστην ρυτίδα τοῦ ὀλυμπίου καὶ ἡλιθίου μετώπου του οὐδέποτε ἠσθάνθη διὰ τὴν ταλαίπωρον Ζιζὴν τὴν μαντεύσαν ἐκείνην τῆς φιλοστοργίας δι' ἧς αἱ μητέρες καὶ αὐταὶ αἱ μάλλον ἡλικιωμέναι καὶ πολυπαθεῖς νεάζουσιν αἴφνης μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ δεικνύωσι παιδικὴν φιλίαν ὅπως καταστῶσιν αἱ ἐμπιστοὶ καὶ αἱ σύμβουλοι τῶν τέκνων των.

Τοῦτο εἶνε τὸ ἀγριώτατον ἀποτέλεσμα τοῦ ἄσυνειδήτου ἐγωισμού τῶν ἀνδρῶν οἷος ὁ Δελομπέλ.

Γεννᾷ περὶ αὐτὸν ἐγωισμοὺς ἄλλους.

Ἡ παρὰ τισιν οἰκογενεαῖς ἔξις ν' ἀνάγκωσι τὰ πάντα εἰς ἓν μόνον ἄτομον καθιστᾷ κατ' ἀνάγκην ἀφανῆ πᾶσαν χαρὰν καὶ λύπην ἥτις εἰς ἐκεῖνο εἶνε ἀδιάφορος ἢ ἀνωφελής.

Καὶ σὰς ἐρωτῶ κανὰ τί τὸ νεανικὸν αὐτὸ καὶ λυπηρὸν δῶμα ὅπερ ἐθλίβε μέχρι δακρύων τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχοῦς ἐρώσης νεάνιδος ἡδύνατο νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου ἡθοποιοῦ;

Ἐν τούτοις ἐκείνη ἔπασχε πολὺ.

Πρὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνός, ἀφότου ἡ Σιδωνία ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὀχήματός της πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Φράντζ ἡ Ποθητὴ διέγνωσεν ὅτι δὲν ἠγαπάτο πλέον καὶ ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα τῆς ἀντιζήλου της. Δὲν ἐμνησικακεῖ κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς ὀκτεῖρεν. Διὰ τὴν ὁμως ἐκεῖνος νὰ ἐπανεῖλθῃ; Διὰ τὴν νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ μὲ τόσῃν ἐλαφρότητα ἀπατηλὴν ἐλπίδα; "Ὅπως οἱ δυστυχεῖς καταδεδικασμένοι νὰ διάγωσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς εἰρκτῆς συνεθίζουσι τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν εἰς τὰς ἀποχρώσεις τοῦ σκότους καὶ τὰ μέλη των εἰς τὸν στενὸν χώρον, εἴτα δὲ ἂν τις τοὺς ἐπαναχάγῃ πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ φῶς, εὐρίσκουσι κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν εἰρκτὴν θλιβερωτέραν καὶ τὸν ζόφον πυκνότερον, οὕτω καὶ αὐτὴν τὴν ἀτυχὴ κόρην τὸ ἀστράψαν αἴφνης ἐν τῷ βίῳ της δαφιλίᾳ φῶς κατελμύπανεν ἀποσυρόμενον πολὺ περισσότερον τεθλιμμένην, διότι ἐπανεπίπτεν εἰς τὴν κάθειρξίν της. Πόσα δακρυὰ κατέπιπτεν ἐν σιγῇ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης!... Πόσας θλίψεις διηγήθη πρὸς τὰ μικρὰ πτηνὰ της! Διότι καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐργασία τὴν παρηγόρει

καὶ τὴν ἐνίσχυεν, ἡ πυρετώδης καὶ ἄνευ διακοπῆς ἐργασία ἥτις διὰ τῆς κανονικότητος αὐτῆς, τῆς μονοτονίας της, τῆς διαρκούς ἐπανόδου εἰς τὰς αὐτὰς μερίμνας εἰς τὰ αὐτὰ κινήματα ἐχρησίμευεν ὅπως μετριάξῃ τὰς σκέψεις της.

Ὅπως δὲ ὑπὸ τοὺς δακτύλους της τὰ μικρὰ νεκρὰ πτηνὰ ἐπανευρίσκον ἔχνος τι καὶ ὁμοίωσιν ζωῆς, οὕτω καὶ αἱ πλάναι αὐτῆς καὶ αἱ ἐλπίδες νεκραὶ ἐπίσης καὶ πλήρεις δηλητηρίου λεπτοτέρου καὶ μᾶλλον διαπεραστικοῦ ἐκείνου ὅπερ περιύπτατο ὡς κόνις περὶ τῆς τραπέζης τῆς ἐργασίας της, ἔσειον ἀκόμη ἐκ διαλειμμάτων τὰς πτέρυγας μετ' ἐναγωνίου προσπαθείας, μετ' τὴν ζέσιν νεκραναστάσεως. Ὁ Φράντζ δ' αὐτὴν δὲν εἶχεν ἀπολεσθῇ ἐξ ὁλοκλήρου. Καίτοι δὲν ἤρχετο πλέον ὅπως τὴν βλέπῃ εἰμὴ σπανίως, ἐν τούτοις ἐγίνωσκεν αὐτὴ ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον, τὸν ἤκουεν εἰσερχόμενον, ἐξερχόμενον, βαδίζοντα ἐπὶ τοῦ πατώματος μετ' βῆμα ἀνήσυχον, ἐνίοτε δὲ διὰ τῆς ἡμικλειστοῦ θύρας ἔβλεπε τὴν προσφιλῆ σκιαγραφικὴν εἰκόνα τοῦ ἀναστηματός του διερχομένην ἐν τάχει διὰ τοῦ μεσαναβάθρου. Δὲν εἶχε πλέον τὸ ἦθος εὐχαρι. Ἄλλως τε πῶς ἡδύνατο νὰ εὐτυχῇ ἀφοῦ ἡγάπα τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του; Καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ Φράντζ δὲν ἦτο εὐτυχὴς τὸ ἀγαθὸν πλάσμα ἐλυσμένην σχεδὸν τὴν ἰδικήν της λύπην διὰ νὰ συλλογισθῇ τὴν λύπην τοῦ φίλου της.

Ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατόν ν' ἀποφασίσῃ ἐκεῖνος ὅπως ἐκ νέου τὴν ἀγαπήσῃ. Ἐσυλλογίζετο ὅμως ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ εἰσέλθῃ καίριως τετρωμένον, ἐπιθάναντον, νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτὴν ταπεινοῦ δίφρου, ν' ἀποθέσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της μετὰ σφοδροῦ λυγμοῦ, νὰ διηγηθῇ πρὸς αὐτὴν τὴν ὁδὸν του καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «Παρηγόρησέ με!..»

Μὲ τὴν ἀσθενῆ ταύτην ἐλπίδα ἔζησεν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας. Ἦτο τόσο ὀλιγαρκής!

Πλὴν φεῦ!.. Καὶ αὕτῃ προσέτι ἐξέλιπεν! Ὁ Φράντζ εἶχεν ἀπέλθῃ, εἶχεν ἀναχωρήσει χωρὶς νὰ τῆς ἀποτείνῃ ἐν βλέμμα, ἕνα ἀποχαιρετισμόν. Μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἐραστοῦ ἤρχετο ἡ προδοσία τοῦ φίλου. Ἦτο φρικτόν....

Εὐθύς ὡς ἤκουσε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ πατρός της ἡσθάνθη ὅτι ἐκρηνμίσθη εἰς βάραντον βαθύ, παγερόν, πλῆρες σκότους, εἰς ὃ κατεφέρετο ταχέως, ἀσυνειδήτως, καλῶς γινώσκουσα ὅτι δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἐπανιδῇ τὸ φῶς. Ἐπνίγετο ἐκ τῆς στενοχωρίας. Ἦθελε ν' ἀντισταθῇ, ν' ἀμυνθῇ, νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν.

Πλὴν τίνας;

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἐνόει..

Ἡ δὲ Σιδωνία;.. Ὡ, αὐτὴν πλέον τὴν

ἐγνώριζε κατὰ βάθος! Προτιμότερον θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἂν ἀπνυθύνετο πρὸς τὰ μικρὰ ἐκεῖνα πτηνὰ μὲ τὸ σπιλπνὸν πτέρωμα ὧν οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τὴν παρατήρουν μὲ τόσῃ ἀδιάφορον φαιδρότητα.

Τὸ φοβερόν δὲ ἦτο ὅτι ἀμέσως τὴν φορὰν ταύτην ἐνόησεν ὅτι οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐργασία πλέον ἔμελλε νὰ τὴν σώσῃ, ὡς ἀπολέσασα τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς ιδιότητα. Οἱ βραχιόνες της ἀδρανεῖς δὲν εἶχον πλέον δύναμιν. Αἱ χεῖρες της κεκοπιακυῖαι ἀσύνδετοι ἔμενον ἀποκεχωρισμένα ὀκνηραὶ ἐνεκα τῆς ἄκρας ἀποθαρρύνσεως.

Τίς ἔμελλε νὰ τὴν βοηθήσῃ κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην συμφορὰν;

Ὁ Θεός; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέγεται Οὐρανός;

Οὐτε κἄν τὸ ἐσκέφθη. Ἐν Παρισίοις, καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐργατικὰς συνοικίας αἱ οἰκίαι εἶνε πολὺ ὑψηλαὶ καὶ αἱ ὁδοὶ πολὺ στεναὶ καὶ ὁ αἰθὴρ πολὺ θολός, ὥστε δυσκόλως διακρίνεται ὁ οὐρανός. Τὸν καλύπτει ὁ καπνὸς τῶν ἐργοστασίων καὶ ἡ ἀνερχομένη ἐκ τῶν ὑγρῶν στεγῶν ὁμίχλη· ἀφ' ἑτέρου ὁ βίος εἶνε τόσο σκληρὸς διὰ τοὺς πλείστους ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ὥστε ἂν εἰς τὴν ἐλευσιότητά των ἀναιμύγνυτο ἡ ἰδέα περὶ Προνοίας τινὸς ὑπαρχούσης, θὰ ἐδείκνυντο πρὸς αὐτὴν ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν καὶ θὰ τὴν κατηρῶντο. Διὰ τοῦτο συμβαίνουν ἐν Παρισίοις τόσαι πολλαὶ αὐτοκτονίαι. Ὁ λαὸς αὐτός ὅστις ἀγνοεῖ νὰ προσεύχεται, εἶνε ἐτοιμὸς ν' ἀποθάνῃ κατὰ πᾶσαν ὥραν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν παντοειδῶν βασάνων ὁ θάνατος ἐμφανίζεται πρὸς αὐτὸν ὡς τέρμα, ὡς παρηγορία καὶ ἀπαλλαγὴ. Αὐτὸν παρετῇ μετ' ὅσον ἀπλανὲς βλέμμα ἡ νεκρὰ χωλῇ.

Ἀμέσως τὸ ἀπεφάσισεν· ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ!

Πλὴν τίνι τρόπῳ;

Ἀκίνητος ἐπὶ τῆς καθέδρας της, ἐνῷ ὁ μωρὸς βίος ἐξηκολούθει περὶ αὐτὴν, ἐνῷ ἡ μήτηρ της παρεσκεύαζε τὸ δεῖπνον καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ ἀπήγγελλε μακρὸν μονόλογον κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀχαριστίας, ἀνελογίζετο ὅποιον εἶδος θανάτου ὀφείλε νὰ ἐκλέξῃ. Οὐδέποτε σχεδὸν ἀπομένουσα μόνη, δὲν ἡδύνατο νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ πύρακνον, ὅπερ ἀνάπτουσιν οἱ αὐτοκτονοῦντες ἀφοῦ ἐπιμελῶς φράξωσι θύρας καὶ παράθυρα· οὐδέποτε δὲ ἐξερχομένη, δὲν ἡδύνατο ἐπίσης νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποιον ἀγοράζεται ἀπὸ τὸν βοτανοπώλην, ὀλίγην λευκὴν κόνιν περιτυλιγμένην εἰς χαρτίον, τὸ ὅποιον χώνεται εἰς τὸ θυλάκιον ὁμοῦ μετ' τὴν βελονοθήκην καὶ τὴν δακτυλήθραν. Παρεκτός αὐτῶν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μέσα αὐτοκτονίας, τὸ θεῖον τῶν πυρσίων, ὁ ἰὸς τῶν παλαιῶν χαλκίνων νομισμάτων, ἡ ἀπὸ τοῦ παρὰ θύρου πτώσις εἰς τὴν ὁδόν· ἄλλ' ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παρῆγεν εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ φρικτὸν θέαμα ἐκουσίου ἀγωνίας, ὅτι τὸ συντετριμμένον σῶμά της, ὅπερ ἔμελλον

ν' ἀνεγείρῳσιν ἐκ τῆς ἰδοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συναθροισθέντος πλήθους, θά ἦτο ἀποτρόπαιον τὴν θέαν, τὴν ἔκαμε ν' ἀποκρούσῃ καὶ αὐτὸ τὸ μέσον.

Ἔμενεν ἀκόμῃ ὁ ποταμός.

Τούλάχιστον ὁ ῥοὺς αὐτοῦ παραφέρει ἐνίοτε τόσον μακρὰν τὸν αὐτοκτόνον ὥστε οὐδεὶς τὸν ἀνευρίσκει, ὁ δὲ θάνατος περιβάλλεται ὑπὸ μυστηρίου.

Ὁ ποταμός!

Ἐρρίγει ἀναλογιζομένη αὐτόν. Δὲν τὴν ἐπτόει δὲ ἡ ὀπτασία τοῦ μέλανος καὶ βαθέος ὕδατος. Αἱ κόραι τῶν Παρισίων τὸ ἀψφουῖν αὐτό! σκεπάζουν μὲ τὴν ποδιάν των τὸ πρόσωπον διὰ νὰ μὴ βλέπωσι καὶ ῥίπτονται. Ἄλλ' ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ κατέλθῃ, νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἰδοῦ μόνη καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἰδοῦ ἰδεῖν.

Ἐνῷ δὲ ἡ νεάνις ἐκ τῶν προτέρων ὄρμα ῥιπτομένη πρὸς τὸν θάνατον καὶ τὴν λήθην, ἐνῷ παρετῆρει μακρόθεν τὴν ἄβυσσον μὲ τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμούς της, ἐν οἷς ἤστραπτεν ἡδὴ ἡ παραφροσύνη τῆς αὐτοχειρίας, ὁ ἐνδοξος Δελομπέλ ἀναζωογονούμενος βαθμηδὸν ἐλάλει ἥττον δραματικῶς· ἐπειδὴ δὲ τὸ φαγητὸν συνίστατο ἐκ κρέατος, ἦν ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν, συνεκινεῖτο ἐνῷ ἔτρωγεν ἐνθυμούμενος τοὺς παλαιούς του θριάμβους, τὸν χρυσοῦν στέφανον, τοὺς συνοδρομητὰς τοῦ θεάτρου τῆς Ἀλκωνίδας, εὐθύς δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἐπορεύθη εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ῥαδείου διὰ νὰ ἴδῃ τὴν παράστασιν τοῦ Μισανθρώπου κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ διὰ πρώτην φοράν ὁ Ῥομπρικάρ, εὐπρεπής, κεκαλωπισμένος, μὲ κατάλευκα περιχειρίδια καὶ μὲ ἐν νόμισμα τῶν πέντε φράγκων καινουργὲς καὶ στιλπνὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅπερ τοῦ ἔδωκεν ἡ σύζυγός του διὰ νὰ τὸ διαπανήσῃ διασκεδάζων.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἔλεγεν ἡ κυρία Δελομπέλ, ἀποσύρουσα τὰ σκεῦα ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁ πατέρας ἰδέσθηνσε καλὰ ἀπόψε... Ὁ καίμενος ἀνεκουφίσθη λιγάκι!... Μὲ τὸ θέατρον του θὰ διασκεδάσῃ. Ἐχει τόσῃν ἀνάγκην!...

Ναί! αὐτὸ ἦτο τὸ φοβερόν, νὰ περιπατῇ κατὰμονος εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐπρεπε νὰ περιμείνῃ νὰ σθεσθῇ τὸ φωταέριον, νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα ἀσφορητὴ ἀφοῦ ἡ μήτηρ της ἤθελε κατακληθῇ, νὰ ζητήσῃ νὰ τῆς ἀνοίξωσι τὴν θύραν καὶ νὰ πορευθῇ διὰ μέσου τῶν Παρισίων, ὅπου θὰ συνήντα ἄνδρας βλέποντας ἀνισχύοντας τὰς διαβαινούσας γυναῖκας κατὰ πρόσωπον καὶ καφενεῖα κατὰφωτα. Παιδιόθεν ἡ Ποθητὴ ἤσθανετο τὴν τοιαύτην πρὸς τὴν ὁδὸν φρίκην. Ὅτε ἐνόσφ ἦτο μικρὰ ἀκόμῃ κατῆρχετο πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίας τινός, οἱ ἀγυιόπαιδες τὴν παρηκολούθουν γελῶντες, εὗρισκε δ' ἐξίσου σκληρὰν καὶ τὴν παρωδίαν τοῦ ἀνωμάλου βηματι-

σμοῦ τῆς ὥς προσεποιούντο αὐτὴν τ' αὐθαδῆ παιδάρια καὶ τὸν οἶκτον τῶν παριόντων, οἵτινες ἀπέστρεφον εὐσπλαγχνως τὸ βλέμμα. Πρὸς τοῦτοις ἐφοβεῖτο τὰς ἀμάξας καὶ τὰ λεωφορεῖα. Ὁ ποταμός ἐκεῖτο μακρὰν. Θ' ἀπέκαμνεν ἕως νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Ἐν τούτοις ἄλλο μέσον ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν...

— Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, κόρη μου· σὺ θέλεις νὰ μείνῃς ἀκόμῃ;

Τὸ βλέμμα ἔχουσα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἔργου της ἡ νεάνις ἀπήντησεν ὅτι ἔμελλεν ἀκόμῃ ν' ἀγρυπνήσῃ ἐπ' ὀλίγον, διότι ἤθελε νὰ τελειώσῃ μίαν δωδεκάδα.

— Καληνύκτα λοιπόν, εἶπεν ἡ κυρία Δελομπέλ, ἥς ἡ ἐξησθηνημένη ὄρασις δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπομένῃ ἐπὶ πολὺ τὸ φῶς. Ἐβόλα τὸ φαγητὸν τοῦ πατέρα πλησίον εἰς τὴν φωτιά. Κῦτταξέ το πρὶν κοιμηθῆς.

Ἡ Ποθητὴ δὲν ἐψεύσθη. Θέλει νὰ τελειώσῃ τὴν δωδεκάδα διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ πατήρ της νὰ τὴν παραδώσῃ τὴν ἐπαύριον· ἀληθῶς ὅστις δὲ ἤθελεν ἴδει τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην κεφαλὴν γαληνίως κύπτουσιν ὑπὸ τὸ λευκὸν φῶς τῆς λυχνίας οὐδαμῶς θὰ ἐφαντάζετο τοὺς ἀπαισίους λογισμούς ὑφ' ὧν περισπᾶτο.

Τέλος ἰδοῦ ἐπερατώθη καὶ τὸ τελευταῖον τῆς δωδεκάδος πτηνόν, ἐξάισιον μικρὸν πτηνόν, οὐ αἱ πτέρυγες φαίνονται οἰνοὶ διάδροχοι ὑπὸ θαλασσίῳ ὕδατος, καταπράσιναι, μὲ ἀντανάκλασιν σαπφείρου.

Ἐπιμελῶς, φιλκρέσκως ἡ Ποθητὴ προσήρμοσεν αὐτὸ διὰ μεταλλίνου σύρματος εἰς στάσιν χαρίεσσαν πτηνοῦ πτοθέντος καὶ ἱπταμένου ἤδη.

Πόσον εὐμορφα ἱπταται τὸ μικρὸν κυκνοῦν πτηνόν! Μὲ πόσον τάχος διασχίζει τὸ ἄπειρον διάστημα! Ὁ βλέπων ἐννοεῖ ὅτι τὴν φοράν ταύτην πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ μέγα ταξειδίον, τὸ αἰώνιον, τὸ ἄνευ ἐπανόδου...

Ἡδὴ ἡ ἐργασία ἔληξεν· ἡ τραπέζα ἐτακτοποιήθη, τὰ τελευταῖα ἰσομήκη τῆς κλωστῆς τεμάχια ἐπιμελῶς συνήχθησαν, αἱ κερφίδες ἀπετέθησαν ἐπὶ τοῦ ἐπίτηδες μικροῦ προσκεφαλαίου.

Ὁ πατήρ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του θὰ εὖρῃ ὑπὸ τὸ ἡλαττωμένον φῶς τῆς λυχνίας τὸ νυκτερινὸν μετὰδειπνον παρὰ τὴν θερμὴν τέφραν τῆς ἐστίας· ἡ ἐσπέρα αὐτῇ ἡ φοβερὰ καὶ ἀπαισίος θὰ τοῦ φανῇ ἡσυχος ὥς ὅλαι, ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῇ οἰκίᾳ τάξεως καὶ τῆς αὐστηρᾶς τηρήσεως τῶν συνήθων αὐτοῦ ἰδιοτρόπων ὁρᾶξεων. Ἡρέμα ἡ Ποθητὴ ἀνοίγει ἐν ἐρμαίριον καὶ ἐξάγει σῆλιον δι' οὗ περιτυλίσσεται, εἴτα δὲ ἐξέρχεται.

Πῶς! Οὐδ' ἐν βλέμμα ἀποτεινεί πρὸς τὴν μητέρα της, οὐδ' ἓνα ἄφωνον ἀποχαιρετισμόν, οὐδεμίαν αἰσθάνεται συγκίνησιν;... Ὅχι τί-

ποτε! Μὲ τὴν φοβερὰν ὀξυδερκίαν τῶν ἐτοιμοθανάτων ἐνόησεν αἰφνης χάριν τίνος ἀγάπης ἐγωιστικῆς ἐθυσίασθη ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικίας καὶ ἡ νεότης τῆς. Γινώσκει καλῶς ὅτι μία λέξις τοῦ μεγάλου αὐτῆς ἀνδρὸς θὰ παρηγορήσῃ τὴν κοιμωμένην ἐκείνην γυναῖκα, καθ' ἧς μνησικακεῖ σχεδὸν διότι δὲν ἐξεγείρεται, διότι τὴν ἀφίκει τοιοῦτοτρόπως ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς ἡ ἐλαχίστη φρικίας νὰ ταράξῃ τὰ κεκλεισμένα βλέφαρά της.

Ὁ θνήσκων νέος, ἔστω καὶ ἐκουσίως, θνήσκει κατεξανιστάμενος, ἡ δὲ ταλαιπώρος Ποθητὴ ἐγκαταλείπει τὴν ζωὴν ἡγανακτικῶς κατὰ τοῦ πεπρωμένου τῆς.

Ἴδου αὐτὴ εἰς τὸν δρόμον! Ποῦ πηγαίνει; Τὰ πάντα εἶνε ἔρημα. Αἱ τόσον θορυβώδεις κατὰ τὴν ἡμέραν συνοικίαι ἐκείναι, ἡσυχάζουσιν ἐνωρίς τὴν ἐσπέραν. Ἐργάζονται ὑπερβολικὰ καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην κατακλίνονται ταχέως. Ἐνῶ οἱ Παρίσιοι τῶν βουλεθάρτων, πλήρεις ἀκόμη ζωῆς ἐπιρρίπτουσιν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς πόλεως τὴν ἐρυθρωπὴν ἀντανάκλασιν μακρυῆς πυρκαϊᾶς, εἰς τὰς συνοικίας ἐκείνας φαίνονται κεκλεισμένοι πάντες οἱ πυλῶνες, πᾶσαι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἐργαστηρίων. Ἐκ διαλειμμάτων ὁ κρότος τοῦ ρόπτρου κρουομένου ὑπὸ βραδύναντος τινος ἐκ τῶν ἐνοικούντων, τὸ ἀκουόμενον βῆμα ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἀφανοῦς, ὁ μονόλογος μεθύσου τινὸς διακοπτόμενος ὑπὸ τῆς παραπαιούσης πορείας του, ταράττουσι τὴν σιγὴν, ἡ ριπὴ ἀνέμου αἰφνιδία, προερχομένη ἐκ τῶν πλησιοχώρων παραποταμίων ὁδῶν σείει μετὰ πλαταγισμοῦ τὰς ὑέλους ἀντανάκλαστικῶς τινος φανοῦ, ἡ τὸ παλαιὸν σχοινίον τροχαλίας καταφέρεται κατὰ καμπῆς ὁδοῦ τινος, καὶ ἐκπνέει μετὰ συριγμοῦ ἐντὸς τινος κακῶς ἡρμωμένης θύρας.

Ἡ Ποθητὴ βαδίζει ταχέως, στενωῶς περισφίγουσα τὸ βραχὺ περιώμιον, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, μὲ τὸ ὄμμα ξηρόν. Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν δρόμον, βαίνει κατευθεῖαν, ἴσα ἐμπροσθέν τῆς.

Αἱ ὁδοὶ τοῦ Ἑλούς, στεναί, ζοφεραί, ἔνθα μόλις πνευστιχὸς φανὸς τις ἀεριοφωτός κατὰ μακρυνὰ διαλείμματα, διασταυροῦνται, συστρέφονται κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δέ, ἐν τῇ πυρετώδει τῆς ἀναζητήσεως, ἐπανέρχεται ἀκουσίως εἰς τὰ ὀπίσω. Κᾶτι παρεντίθεται πάντοτε μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἐν τούτοις ὁ πνέων ἄνεμος φέρει μέχρι τοῦ προσώπου τῆς τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ δρόσον. Ἀληθῶς θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ὕδωρ ἀποσύρεται, ὅτι περιβάλλεται ὑπὸ φραγμῶν, ὅτι ὀγκώδεις τοῖχοι ὑψιφύων οἰκιῶν παρεμβάλλονται ἐπίτηδες πρὸ τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἡ νεκρὰ χωλὴ εἶνε θαρραλέα καὶ βαδίζει, βαδίζει, βολίζει ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους τῶν παλαιῶν ὁδῶν.

Εἶδετέ ποτε περὶ τὴν ἐσπέραν ἡμέρας κυνηγετικῆς πέρδικα μικρὰν τετραυματισμένην καταφεύγουσαν εἰς τὸ κοίλωμα αὐλακός; κλονίζεται, ψαύει σχεδὸν τὸ ἔδαφος, σύρουσα τὴν αἰματόφυρτόν της πτέρυγα εἰς καταφύγιόν τι ἔνθα θὰ δυνηθῇ ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡσυχίᾳ. Τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν τὸ δειλὸν βάδισμα τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀγνώστου, ἥτις βαίνει παρὰ τὰ πεζοδρόμια, ψαύει σχεδὸν τοὺς τοίχους. Καὶ νὰ συλλογίζηται τις ὅτι κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥραν, εἰς τὴν αὐτὴν περίπου συνοικίαν, ἄλλος τις πλανᾶται ἐπίσης εἰς τὰς ὁδοὺς, προσδοκῶν, ἐλλοχῶν, ἀπηλπισμένος. Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συναντηθῶσιν! Ἄν ἐπλησίεζεν αὐτὴ τὸν πυρέσσοντα διαβάτην καὶ τὸν ἡρώτα περὶ τοῦ δρόμου τῆς:

— Παρκαλλῶ, κύριε... πόθεν πηγαίνουν εἰς τὸν Σηκουάναν;

Ἐκεῖνος ἤθελε τὴν ἀναγνωρίσει ἀμέσως.

— Πῶς!.. σεῖς εἰσθε, δεσποινὶς Ζιζή; Καὶ τί κάμνετε ἔξω τέτοιαν ὥραν;

— Πηγαίνω ν' ἀποθάνω, Φράντζ. Μ' ἔκαμες σὺ νὰ μὴ ἔχω πλέον ὀρεξίν καμμίαν νὰ ζήσω.

Τότε αὐτός, ὅπως συγκινημένος θὰ τὴν ἤρπαζε, θὰ τὴν ἐσφιγγε, θὰ τὴν ἀπῆγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του λέγων:

— Ὅχι, μὴ ἀποθάνης!.. Σ' ἔχω ἀνάγκην διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, διὰ νὰ μὲ θεραπεύσῃς ἀπὸ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἡ ἄλλη μοῦ ἔκαμει.

Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο εἶνε ὄνειρον ποιητοῦ, συνάντησις ἐξ ἐκείνων ὡς ὁ βίος δὲν συνειθίζει νὰ ἐφευρίσκη. Εἶνε πολὺ σκληρὸς αὐτὸς ὁ ἀπηνῆς βίος! Ὅσakis δὲ πρὸς διάσωσιν μιᾶς ὑπάρξεως ἀπαιτεῖται ἐνίοτε κᾶτι τι ἐλάχιστον, ἀποστέργει νὰ παράσχῃ ὁ βίος καὶ αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον. Διὰ τοῦτο τὰ ἀληθῆ μυσιστορήματα εἶνε πάντοτε τόσον θλιβερά.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΣΕ ΔΥΟ ΞΕΡΑ ΓΑΡΥΦΑΛΑ

Εἶναι χρόνια περασμένα,
Ποῦ τ' ἀχνὰ γαρύφαλά σου,
Ἐκοιμώντανε κρυμμένα
Σὲ μιὰν ἄκρη μυστικά,
Ἐκοιμώντανε τὸν ὕπνο
Ποῦ κοιμήθηκε ἡ καρδιά σου,
Τόσα χρόνια χωρισμένη
Ἀπὸ μένανε μακρὰ

Προχθὲς πάλι σὰν τὰ εἶδα
Ἐξέφνου ἐμπρὸς σ' τὰ βλέμματά μου,
Μοῦ ἐνθυμήσαν τὴν ἐλπίδα
Καὶ τὸν ἔρωτα μαζί:
Σὰν τὸν ἔρωτά σου ἐχούσαν
Τὴ γλυκεῖά τους εὐωδία,
Καὶ σὰν τὴν ἐλπίδα ἐσθύσαν
Ποῦ μ' ἀφαίρεσες ἐσὺ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ